

РЕШЕНИЕ

№ 818

гр. София, 12.02.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 15.01.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1244** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу РА №22221816001978-091-001/10,10,2016г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „ОДОП „С.“

Според жалбоподателя РА е незаконосъобразен, тъй като видно от договор за покупко – продажба на търговско предприятие от 25.08.2015г. събирателно дружество „В. – К. – З.“ като съвкупност от права, задължения и фактически отношения е прехвърлено изцяло на търговското дружество [фирма], представлявано от управителя Л. М. Д.. Това обстоятелство може да се установи и от търговския регистър, поради което на представляваното от В. З. дружество не е следвало да се извършва ревизия. Същият счита, че не следва да отговаря за действията на друга фирма или за обстоятелството, че друга фирма не е била открита на посочения от нея адрес. Изразено е несъгласие с тезата на органите по приходите, че търговските субекти, които прехвърлят предприятието си по смисъла на чл.15 от ТЗ запазват правосубектността си и след прехвърлянето остават данъчно задължени лица.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от управителя си – лично и от адвокат, който поддържа жалбата и моли да бъде изцяло уважена. Претендира разноски 400 лева депозит за вещо лице и 9500 лева възнаграждение за адвокат. Постъпили са писмени бележки.

Ответникът - Директорът на Дирекция "ОДОП" – [населено място] при ЦУ на НАП, чрез юрисконсулт оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от жалбоподателя. Постъпили са писмени бележки.

СГП изразява становище за законосъобразност на ревизионния акт.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия от 23.03.2016г. е започнало извършване на ревизия на [фирма] за задълженията по ЗДДС за периода 01.12.2010г. до 31.12.2013г. Дружеството се управлява и представлява от В. Г. З., като неограничено отговорни съдружници са В. Г. З. и Х. Г. З.. Декларираната дейност е търговия на дребно в неспециализирани магазини. През ревизирания период дружеството има 15 лица, назначени по трудови правоотношения да длъжности „продавач – консултант“, „началник – склад“, „снабдител“, „оперативен счетоводител“. От 02/12г. за лицата не са внасяне осигуровки до края на ревизирания период, към момента на извършване на ревизията няма данни за декларираните действащи трудови договори.

До дружеството е изпратено ИПДПОЗЛ, но изисканите документи не са представени пред органите по приходите, поради факта, че не са налични. На основание чл.124, ал.1 от ДОПК е изпратено Уведомление от 28.04.2016г., връчено на електронния адрес за кореспонденция за определяне на основаната за облагане с ДДС за ревизираните периоди по реда на чл.122 от ДОПК. Определен е срок за предоставяне на доказателства и вземане на становище, считано от датата на връчване на уведомлението. Повторно е връчено по електронен път ИПДПОЗЛ. Независимо от това, ревизията е извършена по общия ред по отношение разчета за ДДС, поради което развитите в писмените бележки на жалбоподателя съображения за неправилно прилагане на чл.122 от ДОПК са неотнормисими.

Видно от информационния регистър на НАП – V. 14 ревизираното лице декларира извършени и получени облагаеми доставки на територията на страната „стоки“, „услуги“, „такси интернет“, „ток“, „вода“, „материали“ и др.

През ревизирания период в Дневниците за покупки за декларираните общо 2485 записа, а в Дневниците за продажби 331 записа с издадени документи за продажби, обозначени като отчетени продажби, реклама, наем на банкомат. С ИПДПОЗЛ от 08.04.2016г. са изискани заварени копия от фактури, издадени на доставчиците [фирма], [фирма] и [фирма] по опис, приложен към искането, изискани са всички договори, свързани с доставките, приемо – предавателни протоколи, всякаква друга документация, доказателства за плащане, банкови извлечения, касови бонове, хронологични регистри и други счетоводни документи, годишни оборотни ведомости, главни книги за ревизирания период, документи за собственост или за наем на транспортни средства, пътни листи и др. транспортна документация. Изискани са и подробни писмени обяснения. Представени са единствено писмени обяснения, в които управителят В. З. декларира, че на 01.09.2014г. Частният съдебен изпълнител М. Б., съгласно Уведомление за възлагане на недвижим имот №64582 е запорирал имота, находящ се в [населено място], ул. С., [жилищен адрес] където са били всички документи на дружеството. След запечатване на имота отговорник за пазенето му е дружеството [фирма]. Представено е Удостоверение от Трето РУ - СДВР, съгласно което на 12.03.2015г. В. З. е обявил, че от обект на същия адрес липсват два броя

метални каси, съдържащи счетоводна документация за периода 2009г. – 2014г., 5 бр. офис столове, 2 бр. бюра, 3 бр. дървени стелажи, 2 бр. монитори, 1 бр. вертикален хладилник и др. движими вещи, подробно описани в удостоверение. По случая е заведена преписка №2273МК – 657/2015г. по описа на 30 РУ СДВР. Не е представено посоченото Уведомление за възлагане на недвижим имот №64258/19.09.2014г., съгласно което е ограничен достъпа до собствеността на дружеството. Не е представен опис на запорираните вещи, нито други документи и доказателства, от които да е видно, че счетоводната документация се е намирала именно на посочения адрес в ж.к. С.. Описаните в удостоверението липсващи вещи са по данни на управителя В. З., който е сигнализирал Трето РУ. Няма данни нито за воденото счетоводство, нито за лицата, които са го извършвали.

От дружеството е представен само договор за покупко – продажба на търговско предприятие от 20.08.2015г. , съгласно който СД е продало търговското си предприятие на [фирма] за сумата от 10 лева. Изпратено е ИПДПОЗЛ от 07.07.2016г. да се представят всякакви доказателства по повод получени активи и тяхната стойност след сключване на договора, както и притежава ли дружеството счетоводна документация на електронен или хартиен носител при сключване на сделката, искането се е върнало с гриф „непотърсен“.

На доставчиците са изпратени искания за представяне на документи и писмени обяснения:

[фирма] е издало описаните на стр. от 6 до 24 от РД по номера и дати фактури, декларирани от ревизираното лице. Искането е изпратено по пощата, обратната разписка се е върнала с отбелязване „сменен адрес“. Извършени са две посещения на адреса за кореспонденция на доставчика, за което са съставени протоколи, но не е открит представител и представляващ дружеството. Искането за представяне на документи е връчено по реда на чл.32 от ДОПК, но документи не са представени. От информационната система на НАП е установено, че фактурите за периода от 01.12.2010г. – 14.07.2012г. за отразени в дневника за продажби и в справката - декларация на [фирма]. След това, от 18.07.2012г. до 02.05.2013г. фактурите са отразявани само от ревизираното лице. Видно от дневниците за покупки са купувани стоки от доставчици, определени като „рискови“ [фирма] и [фирма]. Дружеството е имало назначени 19 лица по трудови правоотношения през относимия период, но осигуровки за същия период не са внасяни.

[фирма] е издало описаните на стр. от 25 до 30 от РД по номера и дата на издаване фактури. Искането за представяне на писмени обяснения и документи е изпратено до това дружество по пощата ,като есе е върнало с отбелязване „непотърсено“. След като представител или упълномощено лице не е открито на адреса за кореспонденция с НАП е връчено искането по реда на чл.32 от ДОПК, но документи отново не са били представени. От справка ав информационните масиви на НАП се е установило, че дружеството е отразило в дневниците си за продажби посочените фактури и в справката си декларацията за съответните данъчни периоди. Това дружество също закупува стоки от доставчици, които са определени от органите по приходите като „рискови“ – [фирма], [фирма], [фирма], „Ц. 40“ ЕАООД, [фирма]. Дружеството е служебно регистрирано по ЗДДС на 18.09.2013г.

[фирма] е издало фактури, описани по номера и дата на издаване на стр.31 от РД. Искането до него също се е върнало по пощата с отбелязване „непотърсен“. На адреса за кореспонденция не е открит представител или управител, искането поради това е

връчено по реда на чл.32 от ДОПК. Документи не са представени. Фаактурите са били отразени в дневниците за продажби и в справката - декларация за съответните данъчни периоди. Констатирани са покупки от определени като „рискови“ доставчици [фирма], [фирма] и [фирма].

Органите по приходите са приели, че липсват документи за доказване наличието на доставки по смисъла на чл.6/9 от ЗДДС, както за издадените фактури за продажби, така и за декларираните фактури в Дневниците за покупки. Липсват доказателства за наличие на реални доставки от всички доставчици към ревизираното дружество по смисъла на ЗДДС и настъпването на данъчно събитие по смисъла на чл.25, ал.2 от ЗДДС, във вр. с чл.12 от ЗДДС. Липсват и доказателства за извършени продажби от ревизираното лице, липсват доказателства, че всички фактурирани доставки, декларирани като „отчетени продажби на стоки“, „реклама“, „маркетингови услуги“, „наем на банкомат“ са реално извършени. Във връзка с това органите по приходите са заключили, че декларираният ДДС към контрагентите е начислен неправомерно и за него не възниква право на приспадане на данъчен кредит. Съответно дружеството е посочило ДДС и в дневниците си за продажби, който ДДС е изискуем и дължим.

С РА №22221816001978-091-001/10.10.2016г. на дружеството – жалбоподател са установени за внасяне задължения за ДДС в размер на 1 490 835,23лв. Те поизтичат от отказано право на данъчен кредит в размер на 1 005 754,71лв. по всички фактури, включени в дневниците за покупки на ревизираното лице за отделните данъчни периоди от 01.12.2010г. до 31.12.2013г., както и от допълнително начислен ДДС по декларирани доставки, по които ревизираното дружество се явява доставчик.

По делото е прието като доказателство заключението на вещо лице по назначената Съдебно – счетоводна експертиза, което е проверило Дневниците за продажби за периода 01.12.2010г. – 31.12.2013г., Дневници за покупки за периода 01.12.2010г. – 31.12.2013г., Справки – декларации по ДДС за периода 01.12.2010г. – 31.12.2013г., Справки от регистъра на трудовите договори и Справка за регистрирани фискалните устройства, МПС и недвижими имоти на жалбоподателя и някои от доставчиците. Проверка в счетоводствата на доставчиците и при жалбоподателя [фирма] не са извършени поради това, че и трите дружества [фирма], [фирма] и [фирма] са препродадени съгласно справки в Агенцията по вписванията. Местонахожденията на [фирма] и [фирма] са в частни имоти и връзка с тях не е установена.

При анализ само на предоставената банкова информация са констатирани разплащания с доставчика [фирма] по процесни фактури.

Съпоставяйки дневниците за покупки на [фирма] предоставени от НАП, съгласно Искане вх.№94-М-990/06.11.2017 за предоставяне на данъчно – осигурителна информация и банковите преводи се констатира разплащания и с други доставчици на дружеството. Всички фактури са отразени в дневниците за покупки, а плащанията по тях са извършени по банков път. По банков път са платени и наема към фирма Троп В и реклама на О.. Данък добавена стойност е начислен съгласно изискванията на Закона. Процесните фактури са отразени в дневниците за продажби и съответно са намерили отражение в Справките- декларации по ДДС. Начисленият от дружеството данък е внесен, като датите и начина на плащане са описани от вещото лице в табличен вид.

Поради невъзможност да се осъществи контакт с доставчиците по процесните фактури вещото лице не е могло да отговори на въпроса да ли са отразени в хронологичните и аналитични счетоводни записвания извършените от доставчиците

на жалбоподателя доставки на стоки.

Приемно-предавателни протоколи, складови разписки, транспортни документи не са представени, липсва и счетоводна документация, във връзка със преписка № 22733МК- 657/2015 по описа на ОЗ РУ СДВР и приложена към делото.

По отношение на съхранението, съгласно Постановление за възлагане на недвижимо имущество от 01.09.2014 г /приложено към делото стр.254/, дружеството разполага със складови помещения, част от имота /магазина/.

В част от заключението вещото лице е изразило становището си по правни въпроси, като например правилно ли е приспаднал данъчен кредит по процесните фактури, като в тази част съдът не следва да обсъжда и да кредитира заключението.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок за оспорване и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

РА е издаден от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия, като при издаването му не са допуснати твърдените в жалбата нарушения на административно-производствените правила и правилно е приложен материалният закон.

Представеният по делото на лист 71 Договор от 20.08.2015г., с нотариална заверка на подписите има за предмет покупко – продажба на цялото търговско предприятие на [фирма] като съвкупност от права, задължения и фактически отношения по смисъла на чл.15 от ТЗ, създадени при осъществяване на досегашната му търговска дейност. Продажната цена е 10 лева.

Видно от удостоверението за актуално състояние от 20.02.2017г. [фирма] е вписало в търговския регистър прехвърляне на търговско предприятие с правопреемник [фирма], но дружеството – прехвърлител не е заличено.

В хода на делото е изискано досъдебно производство №227 – ЗМК – 657/2015г. по описа на ОЗ РУ - СДВР, пр. пр. №30378/15г. по описа на СРП. Досъдебното производство е водено срещу неизвестен извършител за извършено престъпление по чл.194, ал.1 от НК, като с постановление на 21.12.2015г. същото е спряно, тъй като след проведените оперативно – издирвателни работи извършителят на деянието не е установен. Приложено към досъдебното производство е заявлението от 16.03.2015г. от В. З. за извършената кражба. Според заявлението офисът, от който са откраднати счетоводните документи на 05.09.2014г. е бил запечатан от ЧСИ С. С. по повод водено дело от заявителя срещу ЧСИ М. Б..

Основният аргумент в жалбата е, че органите по приходите незаконосъобразно са извършили ревизия на дружеството, което с посочения договор от 20.08.2015г. е прехвърлило цялото си предприятие на друг търговец. Търговското предприятие е съвкупност от права, задължения и фактически отношения, възникнали в резултат на осъществяваната от търговеца дейност и като такова те не е идентично със самия търговец, който е правен субект и данъчно задължено лице по смисъла на чл.14, т.1 от ДОПК. Търговското предприятие може да бъде предмет на прехвърлителна сделка по чл.15 от ТЗ, като прехвърлянето подлежи на вписване в Търговския регистър по партидите на отчуждителя и на правопреемника.

Според действащата към 20.08.2015г. разпоредба на чл.15 от ТЗ (изм. ДВ. бр.58 от 27

Юни 2003г.) Предприятието като съвкупност от права, задължения и фактически отношения може да бъде прехвърлено чрез сделка, извършена писмено с нотариална заверка на подписите. Отчуждителят е длъжен да уведоми кредиторите и длъжниците за извършеното прехвърляне.

Когато се прехвърля цялото предприятие на търговско дружество, за прехвърлянето е необходимо решение, взето съгласно чл. 262п. (ал.2)

Според ал.3 при прехвърляне на предприятие, ако няма друго споразумение с кредиторите, отчуждителят отговаря за задълженията солидарно с правоприемника до размера на получените права. Кредиторите на търсими задължения са длъжни да се обърнат първо към отчуждителя на предприятието.

Посочената формулировка на закона (чл. 15, ал. 3, изр. 1, in fine ТЗ) създава сериозни затруднения и се квалифицира в правната доктрина като "законодателна грешка". Прилагането на чл. 15, ал. 3, изр. 1, in fine ТЗ в тази му редакция би означавало, че в резултат от прехвърлянето на търговското предприятие отчуждителят ще ограничи своята отговорност за съществуващите в негова тежест задължения до размера на активите на прехвърляното търговско предприятие, което води до увреждане на кредиторите и не е било целта на законодателя. Освен това не отчуждителят, а правоприемникът получава права при прехвърлянето, поради това разпоредбата на чл. 15, ал. 3, изр. 1, in fine ТЗ следва да се тълкува поправително: вместо "отчуждителят отговаря за задълженията солидарно с правоприемника", да се чете: "правоприемникът отговаря за задълженията солидарно с отчуждителя" до размера на получените права. При подобна редакция разпоредбата на чл. 15, ал. 3, изр. 1, in fine ТЗ ще ограничава отговорността не на отчуждителя - първоначалния длъжник, а отговорността на правоприемника на търговското предприятие. Отговорността на правоприемника ще бъде ограничена и след изтичането на шестмесечния срок по чл. 16а ТЗ.

Подобно корективно тълкуване на чл. 15, ал. 3, изр. 1, in fine ТЗ се потвърждава и от разпоредбата на чл. 124, ал. 2 ЗКПО (ДВ, бр. 105 от 22.12.2006 г.), съгласно която при прехвърляне на предприятие по чл. 15 от Търговския закон правоприемникът е солидарно отговорен за данъчните задължения на отчуждителя до размера на получените права. Т.е. ограничения на отговорността за данъчни задължения е въведена само по отношение на правоприемника, но не и по отношение на прехвърлителя. Поради това и разпоредбата на чл. 15, ал. 3, изр. 2 ТЗ въвежда поредност в търсенето на изпълнение: кредиторите на търсими задължения са длъжни да се обърнат първо към отчуждителя на предприятието. Такава поредност не следва да възниква при наличието на изрична уговорка в договора по чл. 15 ТЗ за встъпване на правоприемника в дълговете на търговското предприятие по чл. 100 ЗЗД или при уговорка с кредиторите. Това се отнася обаче само за частно- правните задължения. При публичните задължения, каквито са тези за данъци, кое е задълженото лице се определя от данъчния закон, а не по силата на договорка между страните по договора за прехвърляне на предприятието.

В случая Договорът от 20.08.2015г. за покупко – продажба на цялото търговско предприятие на [фирма] като съвкупност от права, задължения и фактически

отношения по смисъла на чл.15 от ТЗ на първо място не съдържа опис на визираните в него права, задължения и фактически отношения, които се твърди, че са създадени в досегашната му търговската дейност, за да стане ясно на страните, а и на третите лица, включително и на настоящия съд какво точно е било прехвърлено. Съдържанието на прехвърлените активи и пасиви не би могло да се изведе и от счетоводните регистри и документация на прехвърлителя, тъй като такива не са запазени и не се представят по делото. Дружеството прехвърлител, видно от партидата в Търговския регистър не е било заличено след прехвърлянето, поради което е останало данъчно задължено лице по смисъла на чл.3 от ЗДДС. Не е било заличено и към датата на възлагане на ревизията, като лице, регистрирано по ЗДДС и остава данъчно задължено за ДДС през ревизирания период, през който е осъществявало търговска дейност. Предвид изложеното, неоснователни са възражения на жалбоподателя за процесуални пречки за извършване на ревизия на дружеството, което е прехвърлило в последствие своето предприятие.

По съществото на спора:

Съгласно разпоредбата на чл.71, т.1 от ЗДДС лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит, когато е изпълнило следните условия: притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл.114 и чл.115, в който данъкът е посочен на отделен ред – по отношение на доставки на стоки и услуги, по които лицето е получател. Наличието на данъчен документ е формална законова предпоставка за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит. За да е налице това право следва да са изпълнени и условията на чл.68 и чл.69 от ЗДДС. Конкретно изискванията за признаване на право на приспадане на данъчен кредит са посочени в чл.68, ал.1 и ал.2 от ЗДДС, като първото от тези изисквания е наличието на реално осъществена доставка по смисъла на чл.6/9 от ЗДДС.

Наличието на кумулативните условия за възникване и упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респ. отсъствието на някоя от хипотезите на чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или липсата на които е свързано с възникване на благоприятни последици за ревизираното лице – възникване на право на приспадане на данъчен кредит по определена фактура и приложимост на общия принцип за разпределяне на тежестта на доказване съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 от ГПК, приложима съгласно § 2 от ДР на ДОПК. Според така цитираната норма всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения, което означава, че в тежест на ревизирания субект е да докаже наличието на условията за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит, респ. отсъствието на някоя от хипотезите по чл.70 от ЗДДС, като основният относим факт към приложимостта на посочените разпоредби на ЗДДС е установяване на реално осъществени доставки на стоки и/ или услуги. В този смисъл е трайната практика на Съда на Европейския съюз предвид решението по дело C-152/02, в който С. приема, че за да се признае право на приспадане на данъчен кредит на получателя, следва да е доказано осъществяване на фактурираната доставка и наличие

на фактура за нея.

За законосъобразното упражняване на претендираното право на данъчен кредит е необходимо и наличието на предпоставките по чл.69, ал.1 ЗДДС, а именно стоките или услугите, предмет на доставката да си използват за целите на извършени от регистрираното лице облагаеми доставки.

Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство жалбоподателят доказва наличието на горните предпоставки, с които законодателят обвързва възникване и упражняване на право на данъчен кредит. на първо място от формална гледна точка не е доказано притежаването на данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл.114 и 115 от ЗДДС. В този смисъл правилно органите по приходите са преценили, че не е налице право на данъчен кредит по всички фактури, отразени в дневниците за покупки, поради неизпълнение на условието на императивната разпоредба на чл.71, т.1 от ЗДДС. Видно от заключението на приетата С. Експертиза данъчни фактури не са били представени, вещото лице е работило само по справките от регистъра на НАП. Освен, че липсват фактури, липсват и каквито и да било други доказателства, представени от ревизираното лице с оглед доказване на реалното извършване на декларираните в НАП доставки – липсват доказателства дори за предмета на доставките. Липсват доказателства за това свързани ли са доставките с икономическата дейност на получателя и използвани ли са същите за последващи облагаеми доставки. Вещото лице не е могло да осъществи контакт с доставчиците, представители на които не са били открити и в хода на ревизионното производство и за които при направената справка е констатирано, че нямат назначен персонал по трудови договори. Последното, макар да не е самостоятелно основание за отказ на данъчен кредит въвежда съмнения относно начина, по който е извършвана дейността им и обезпечаването на тази дейност с необходимия трудов ресурс. Липсват представени от доставчиците документи, макар искането за представяне на писмени обяснения и документи да им е било връчено по реда на чл.32 от ДОПК по време на ревизията. Твърдението, че счетоводната документация е била открадната и представените за обявяване в СДВР на това обстоятелство писмени доказателства не освобождават жалбоподателя от доказателствената тежест по силата на чл.170, ал.1 АПК да докаже наличието на предпоставките за правото на данъчен кредит, което той претендира. Жалбоподателят не е изпълнил с дължимата грижа на добрия търговец задължението си по чл. 12, ал.1, т.2 от Закона за счетоводството (Счетоводната информация се съхранява на хартиен и/или на технически носител в предприятието в следните срокове: по т. 2. счетоводни регистри и финансови отчети, включително документи за данъчен контрол, одит и последващи финансови инспекции - 10 години, считано от 1 януари на отчетния период, следващ отчетния период, за който се отнасят), поради което не може да претендира права, основавайки се на своето небрежно поведение да изостави счетоводната си документация в помещение, което фактически не владее. Предвид изложеното правилно му е отказано правото на данъчен кредит по процесните фактури.

От друга страна, за декларираните от дружеството като извършени доставки е

прието, че на основание чл.85 от ЗДДС данъкът е изискуем. Съгласно посочената разпоредба на ЗДДС данъкът е изискуем и от всяко лице, което посочи данъка във фактура и/или известие по чл. 112. По същество не се оспорва от жалбоподателя допълнително начисленият ДДС, но съдът във връзка със задължението си за служебна проверка не констатира нарушения на материалния закон и в тази част на РА.

В заключение, жалбата следва да се отхвърли изцяло, като на ответника се дължи своевременно поисканото юрисконсултско възнаграждение в размер на 3 850 / три хиляди осемстотин и петдесет/ лева, съобразно материалния интерес по спора и неговата фактическа и правна сложност.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 11-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу РА №22221816001978-091-001/10,10,2016г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „ОДОП „ С..

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на бюджета на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 3 850 / три хиляди осемстотин и петдесет/ лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: